

ΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟΧΩΡΙΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ (1)

— Όχι... τῆς εὐγενείας σου ὀμιλῶ, διέκοψεν ὁ ἱππότης μετ' ἀνυπομονησίας.

— Με ὀνομάζεις, ἀδελφόν. Ἐγὼ ἀδελφός σου δὲν εἰμαι; ἴσω, εἶνε ὁ ὑπὲρ ἑαυτοῦ μου.

— Μπαῖδο!...

— Ἐγὼ εἰμαι ἀρχικυνηγός καὶ σὺ δὲν εἰσαι. Μόνοι οἱ ἀρχικυνηγοὶ εἰμποροῦν νὰ με ὀνομάσουν ἀδελφόν, εἶπεν ὁ Ψυχαρπάχτης διακόπων τὸν Κρουστιλλάκ.

— Καὶ πῶς δὲ νὰ σὲ ὀνομάσωμεν διὰ νὰ μὴ τιμῆς με ἀπάντησίν σου; ἀνέκραξεν ὁ ἱππότης με ὀργήν.

— Ἄν ἤλθες νὰ ἀγοράσῃς δέρματα καὶ καπνιστὰ κρέατα, ὀνόμασέ με ὅπως θέλεις. Ἄν ἤλθες νὰ ἰδῇς τὴν κυνηγετικὴν μου καλύβην, βλέπε. Ἄν πεινάς, ὅταν ψηθῇ καλὰ ἡ δορκὰς, φάγε.

— Αὐτοὶ εἶνε ὅλως χωριᾶται, καὶ καθ' αὐτὸ ἀγριάνθρωποι, διανοήθη ὁ ἱππότης, καὶ θὰ ἤμην τρελὸς ἂν ὠργίζομην με τὰς αὐθαδεῖας των. Ἐγὼ ἀποθνήσκω τῆς πείνας, περιπλανῶμαι... καὶ αὐτὸ τὸ ζῶον δύναται νὰ μοῦ δώσῃ νὰ φάγω, καὶ ἂν τὸν πιάσω με τὸ κχλόν, νὰ μοῦ δείξῃ ἴσως καὶ τὸν δρόμον τοῦ Διαβολοχωρίου. Ἄς ἴδωμεν.

Ἐπειτα παρατηρῶν τὸν ἡμιθάρβαρον αὐτὸν ἄνθρωπον με τὰ κατὰβερεκτα ἀπὸ αἷμα ἐνδύματά του, ὁ Κρουστιλλάκ εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ὕψων τοῦς ὤμους.

— Μωρὲ τέτοιοι δὲ χοῖροι εἶνε οἱ ἐρξασταὶ τῆς ὥραιας καὶ ἀξιολατρεῖτου Λάμιας!... Καθὼς κατὰλαμβάνω πρέπει νὰ γείνω καὶ ἐγὼ χοῖρος.

Ὁ Πέτρος βλέπων ὅτι ἡ δορκὰς ἐψήθη, ἀπεφάσισε νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν τράπεζαν. Στρώσας λοιπὸν χαμαὶ ὑπὸ τὴν ἀζούραν πολλὰ πλατέα καὶ δροσώδη φύλλα βαλζιέρης, καὶ ἀποθέσας τὸ ψητὸν ἐνέσταξεν εἰς αὐτὸ τὸν ζωμὸν πολλῶν λεμονίων. Ὁ ἱππότης ἦτο περίεργος νὰ ἰδῇ τί θὰ πῶσι, διότι εἶχε μεγάλην δίψαν· εἶδεν ὁμῶς μετ' ὀλίγων ἐπαυρομένου τὸν ὑπὲρ ἑαυτοῦ μετ' ἀγγεῖον περιέχον βρόδου καὶ δικυγῆς βρευστὸν, τὸ ὅποιον ἐξάγεται ἐν ἀφθονίᾳ ἀπὸ τὰ δένδρα, καὶ δροσερὸν καὶ

ὕγιον. Ἄν, ἔχει τὴν γευσὶν ἐλαφροῦ οἴνου τῶν Βορδιγάλλον, μεμιγμένον μετ' ὕδατος καὶ σακχαρώδους.

Τέλος, ἀφοῦ ἀπέθεσεν εἰς τὰ χρησιμεύοντα ὡς θώκην φύλλα τὸ ξύλινον ἐκεῖνο, ἀγγεῖον, ἐθλάσε μέγαν κλάδον βερυκοκέας πλήρη καρπῶν καὶ ἀνθέων καὶ τὸν παρέθεσε πλησίον τῆς αὐτοσχεδίου τραπέζης.

— Οἱ ἀγενεῖς οὗτοι δὲν εἶνε ὅσον φαίνονται. Ἄνθρωποι, ἐσκέφθη ὁ ἱππότης. Ἰδοὺ ἐν δειπνῶν τοῦ ὁποῖου ἡ Κυρὰ Φύσις κάμνει τὰ ἐξόδα, καὶ τὸ ὅποιον, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν θὰ δυσπαραστήσῃ μῆτε τὸν πλέον λαίμαργον ἄνθρωπον.

Ὁ Κρουστιλλάκ περιέμενε μετ' ἀνυπομονησίας τὴν στιγμὴν τοῦ νὰ καθήσῃ· τέλος ὁ ὑπὲρ ἑαυτοῦ παρατηρήσας τὴν κοιλίαν τῆς δορκάδος με ὀφθαλμὸν πεπειραμένον, εἶπε πρὸς τὸν κυνηγόν.

— Ἀφέντη, ἐψήθη.

— Ἄς φάγωμεν, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος.

Ὁ ἱππότης βλέπων ὅτι οὐδόλως ἐνδιεφέροντο περὶ αὐτοῦ, ἐλθὼν αὐτόκλητος ἐκάθησε πλησίον τοῦ κυνηγοῦ καὶ τοῦ ὑπηρετοῦ του, ἔχων ὡς ἐκεῖνοι λαμπρὰν ὄρεξιν.

Ἀφοῦ ἔφαγον τὰ πτηνὰ τὰ ὅποια ἦσαν θαυμασιῶς ἐψημένα, ὁ Πέτρος ἔκοψε μεγάλα τεμάχια κρέατος δι' ἑαυτὸν καὶ διὰ τὸν κύριόν του, ὁ δὲ ἱππότης τὸν ἐμιμήθη καὶ εὗρε τὸ φαγητὸν ἐκείνο οὐράνιον.

Πολλὰκις ὁ Κρουστιλλάκ ἐκένωσε καθὼς καὶ οἱ συνδαιτυμόνες αὐτοῦ τὸ νέκταρ ἐκ τοῦ ξυλίνου ἀγγείου, καὶ ἀφοῦ ἐπλήρωσε τὴν γαστέραν αὐτοῦ, ἔφαγε δέκα ἢ δώδεκα βερυκοκκα, λαμπρὰς εὐωδίας καὶ κατὰ πολὺ ὑπερέχοντα τῶν τῆς Εὐρώπης.

Ὁ Πέτρος μετὰ ταῦτα ἔφερεν ἀγγεῖον πλήρες οἶνοπνεύματος. Ὁ κύριος ἔπιεν ἱκανόν, καὶ τὸ μετεβίβασεν ἀκολούθως εἰς τὸν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ὅστις πῶν καὶ αὐτός, τὸ ἐτάπωσε πρὸς μεγίστην δυσπαραστήσιαν τοῦ ἱππότου, ὅστις ἔτεινε τὴν χεῖρα ἥδη ἵνα τὸ λάβῃ.

Ὁ τρόπος οὗτος δὲν ἦτον ἀποτέλεσμα ἀγροικότητος ἐκ μέρους τῶν κυνηγῶν. Ἐκαινόν, καθὼς καὶ οἱ Καραῖοι, μεγάλην διάκρισιν μεταξὺ τῶν φυσικῶν δώρων, ἅτινα οὐδεμίαν δαπάνην ἀπῆλθον καὶ ἀνήκον οὕτως εἰπεῖν εἰς ὅλους, καὶ τῶν διὰ χρημάτων ἀποκλειστικῶς εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τὰ ἡγόραζον. Τὸ οἶνοπνευμα ἡ πυρίτης, τὰ ὅπλα, τὰ δέρματα, τὰ καπνιστὰ κρέατα ἦσαν ἐκ τοῦ ἀ-

ριθμού τούτου, αἱ δὲ ὀπώραι, οἱ καρποί, οἱ ἰχθύες ἀνήκον τὸνναντίον εἰς πάντας.

Ἐν τούτοις ὁ ἱππότης συνωφρυνώθη μᾶλλον ἐκ γαστριμαργίας ἢ ἐξ ὑπερηφανείας καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ παραπονεθῇ διὰ τὸν τρόπον τοῦτον τοῦ ὑπηρετοῦ, ἀλλ' ἀναλογιζόμενος ὅτι ὤφειλεν εἰς τὸν Ψυχαρπάχτην τὸ ἐξαίρετον γεῦμά του, καὶ ὅτι μόνον αὐτὸς ἠδύνατο νὰ τῷ δεῖξῃ τὴν πρὸς τὸ Διαβολοχώριον ὁδὸν, περιέστειλε τὴν δυσθυμίαν του, καὶ εἶπε πρὸς τὸν κυνηγὸν μὲ ὕψος φαειδρὸν.

— Νὰ σοῦ πῶ, κύριέ μου, ἡξέυρεις νὰ φονεύης ὠραία καὶ νοστιμιώτατα ζῶα!

— Ὅτι εὐρομεν τρώγομεν. Οἱ ταῦροι καὶ οἱ κάπροι δὲν λείπουν ἀκόμη ἀπὸ τὴν νῆσον καὶ τὸ ἐμπόριον τῶν δερμάτων δὲν πηγαίνει κακῶς, δόξα τῷ Θεῷ! ἀπεκρίθη ὁ Ψυχαρπάχτης πληρῶν τὴν πίπαν.

ΙΑ'.

Ὁ κύρ Ψυχαρπάχτης.

Ὅσω περισσότερον ὁ ἱππότης ἐξετάζε τὸν κύρ Ψυχαρπάχτην, τόσο ὀλιγώτερον ἐπίστευεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος δύναται νὰ εὐνοητῇ ὑπὸ τῆς Λάμιας. Ἐν τούτοις ὁ κυνηγὸς ἀνάψας τὴν πίπαν του, κατεκλίθη ἐπὶ τῆς βράχειός του, ἔθεσε τὰς δύο χεῖράς του εἰς τὴν κεφαλὴν του, καὶ καπνίζων νωχελῶς, εἶπε πρὸς τὸν ἱππότην, ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστραμμένους πρὸς τὴν στέγην τῆς καλύβης.

— Καὶ ἤλθες; εἰδὼ, ὡς κόντες, μὲ κνημίδας μεταξωτάς ἐντὸς φορείου;

— Ὅχι, ὄχι, φίλε μου, ἤλθα πεζὸς καὶ θὰ ἡρχόμην καὶ γονατιστὸς ἀκόμη διὰ νὰ ἴδω τὸν περιφημότερον κυνηγὸν ὅλων τῶν Ἀντιλλῶν τοῦ ὀποίου τὸ ὄνομα ἔφθασε καὶ ἕως τὴν Εὐρώπην.

— Ἄν θέλῃς δερματὰ, ὑπέλαβεν ὁ κυνηγὸς, ἔχω μίαν δωδεκάδα δερματὰ ταύρων τόσο ὠραῖα, ὥς δύναται τις νὰ τὰ ἐκλάβῃ βουβαλίσις... ἔχω καὶ κάμποσα χοιρομήτρια καπνιστά, μοναδικά.

— Ὅχι, ὄχι, σοῦ λέγω, καλέ μου φίλε. Ὁ θαυμασμός, μόνος ὁ θαυμασμός με ὠδήγησεν εἰδῶ. Ἐφθασα ἐκ Γαλλίας πρὸ πέντε ἡμερῶν ἐπὶ τῆς Λικέρνης καὶ ἡ πρώτη μου ἐπίσκεψις ἔγεινεν εἰς τὴν εὐγενεῖάν σου, τοῦ ὀποίου ἀναγνωρίζω τὴν ἀξίαν.

— Ἀλήθεια;

— Τόσον ἀλήθει· ὅσον ὅτι ἐνομάζομαι ἱππότης Κρουστιλλάκ... διότι δὲν θὰ δυσαρεστηθῇς βεβαίως νὰ μὴς ποῖς εἶμαι... Ὀνομάζομαι Κρουστιλλάκ.

— Ὅλα τὰ ὀνόματα μου εἶνε, ἐξίσου ἀδιάφορα, ἐκτὸς τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀγοραστοῦ.

— Καὶ θαυμαστοῦ, φίλε μου;... Ὁ θαυμαστής δὲν ἀξίζει λοιπὸν τίποτε, ἀφοῦ ἤλθεν ἐπίτηδες ἀπὸ τὴν Εὐρώπην διὰ νὰ σὲ ἴδῃ;

— Καὶ ἐγνωρίζεις ὅτι εἶμ' ἐδῶ;

— Ὅχι, ἀκριβῶς, ἀλλ' ἡ θεία Πρόνοια με ὠδήγησε, καὶ χάρις εἰς αὐτὴν εὐρον τὸν περίφημον Ψυχαρπάχτην.

— Μὰ τὴν πίστην μου! εἶνε μωρὸς, ἐσκέφθη καθ' ἑαυτὸν ὁ ἱππότης. Ἀπὸ τοιούτου ἀντιζήλον τί νὰ φοβηθῇ κἀνείς, καὶ ἂν καὶ οἱ ἄλλοι ᾔνε καθὼς αὐτὸν, θὰ σοῦ κάμω ἐγὼ ἐκείνην τὴν Λάμιαν νὰ με λατρεύσῃ. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μάθω τὸν δρόμον τοῦ Διαβολοχωρίου· βέβαια θὰ ἦτο προσβλητικὸν μου νὰ συνοδεύωμαι ἀπὸ μίαν τοιαύτην ἀκούδα, ἀλλὰ τί νὰ γείνη. Καὶ ὑπέλαβε μεγαλοφώνως.

— Καὶ ὅμως, γενναῖέ μου κυνηγέ, κάθε δόξα ἀγοράζεται· ἠθέλησα νὰ σὲ ἴδω καὶ σὲ εἶδον.

— Ἀφοῦ λοιπὸν μὲ εἶδες πήγαμε εἰς τὸ καλὸν, εἶπεν ὁ κυνηγὸς, ἀποπνέων νιφάδας καπνοῦ.

— Ἀγαπῶ τὴν εὐκρίνειάν σου, ἄξι Νεμρώδ'· ἀλλὰ διὰ νὰ ὑπάγω, πρέπει νὰ γνωρίζω κἀνένα δρόμον, καὶ ἐγὼ δὲν γνωρίζω κἀνένα.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

— Ἀπὸ τὴν Μακούβαν, ὅπου ἐκοιμήθην εἰς τὸν οἶκον τοῦ σεβασμίου πατέρ Γριφῶν.

— Ἀπέχει; μόλις δύο λεύγας ἀπὸ τὴν Μακούβαν καὶ ὁ ὑπηρέτης μου σὲ ὀδηγεῖ ἐκεῖ.

— Πῶς! δύο λεύγας;... αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον! πῶς! ἀπὸ χθὲς περιπατῶ, ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ βράδυ καὶ ἀπὸ σήμερον τὸ πρῶτ' ἕως τὴν ὥραν ταύτην, καὶ δὲν ἔκαμα παρὰ δύο μόνον λεύγας;

— Κάμμιν φορὰν καὶ οἱ ἀγριόχοιροι, μάλιστα δὲ οἱ μικροὶ ταῦροι πλανῶνται τοιουτοτρόπως καὶ περιπατοῦν περιπατοῦν, χωρὶς νὰ ἀλλάζου δρόμον, εἶπεν ὁ κυνηγὸς.

— Ἡ σύγκρισίς σου δανεισμένη ἀπὸ τὴν εὐγενὴ τέχνην σου δὲν δύναται νὰ προσβάλλῃ ἕνα εὐγενὴ παραδέχομαι λοιπὸν ὅτι ἠπατήθην, καθὼς εἰς μικρὸς ταῦρος, ὅπως λέγεις, ἀλλὰ δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι θέλω νὰ ἐπιστρέψω εἰς Μακούβαν, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μοὶ δεῖξῃς τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον ζητῶ.

— Ποῦ ζητεῖς νὰ ὑπάγῃς;

Ἐνταῦθα ὁ ἱππότης εὐρέθη περιπεπλεγμένος, διότι δὲν ἐγνωρίζε τί ν' ἀποκριθῇ, καὶ ἂν ἔ-

πρεπε νὰ ὁμολογήσῃ εἰλικρινῶς τὴν πρόθεσίν του τοῦ νὰ ὑπάγῃ εἰς Διαβολοχώριον ;

— Ὁ Κρουστιλλάκ τέλος ἀπεκρίθη·

— Ἦθελον ν' ἀπεράσω ἀπὸ τὸν δρόμον τοῦ Διαβολοχωρίου.

— Ὁ δρόμος τοῦ Διαβολοχωρίου μόνον εἰς τὸ

Διαβολοχώριον ὁδηγεῖ καί . . .

Ὁ κυνηγὸς δὲν ἐτελείωσεν, ἀλλ' οἱ σκυθρωπάσαντες χαρακτῆρές του κατέστησαν σχεδὸν ἀπειλητικοί.

— Καί . . . ποῦ ὁδηγεῖ ἀκόμη ὁ δρόμος τοῦ Διαβολοχωρίου ; ἠρώτησεν ὁ ἱππότης.

— Ὁδηγεῖ ἀκόμη εἰς τοὺς ἀμαρτωλοὺς τῆς κολάσεως καὶ εἰς τοὺς ἁγίους τοῦ παραδείσου.

— Ὡστε ἂν κἀνείς περιέρχῃ, κἀνείς περιηγητῆς εἶχε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Διαβολοχώριον.

— Δὲν θὰ ἐπανήρχετο πλέον.

— Τοῦλάχιστον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν κινδυνεύει νὰ περιπλανηθῇ τις εἰς τὸν δρόμον, εἶπεν ὁ ἱππότης ἀταράχως· καλὰ, φίλε μου, ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ δείξῃς τὸν δρόμον.

— Ἐφάγαμαν εἰς τὴν αὐτὴν ἀζούπαν, ἐπίαμεν εἰς τὸ αὐτὸ ἄγγειον, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ, κατὰ λαμβάνεις, νὰ γείνω χωρὶς νὰ τὸ θέλω αἷτιος τοῦ θανάτου σου.

— Λοιπὸν νὰ μὲ ὁδηγήσῃς εἰς τὸ Διαβολοχώριον ἢ νὰ μὲ φονεύσῃς . . . ;

— Εἶναι τὸ αὐτὸ πρᾶγμα.

— Μ' ὅλον ὅτι τὸ γεῦμά σου ἦτο λαμπρὸν καὶ ἡ γνωριμία σου εὐχάριστος, γενναίε μου Νεμρώδ, θὰ μὲ κάμῃς νὰ δυσαρεστηθῶ δι' αὐτὸ, ἂν σ' ἐμποδίζῃ νὰ ἐκανοποιήσῃς τὴν περιέργειάν μου· ἀλλὰ τί κίνδυνος τάχῃ μὲ ἀπειλεῖ ;

— Ὅλοι οἱ κίνδυνοι τοῦ θανάτου, τοὺς ὁποίους εἰς ἄνθρωπος εἰμπαρεῖ νὰ φαντασθῇ.

— Ὅλοι αὐτοὶ οἱ κίνδυνοι δὲν κάμνουν παρὰ ἓνα, ἀφοῦ κἀνείς μίαν φορὰν θ' ἀποθάνῃ, εἶπε ψυχρῶς ὁ Γασκόνος· ὁ κυνηγὸς ἠτένισε προσεκτικῶς τὸν ἱππότην καὶ ἐφάνη ἐκπληττόμενος ἐκ τοῦ θάρρους του ὡς καὶ ἐκ τοῦ ὕψους τῆς εἰλικρινείας καὶ καλῆς διαθέσεως, ἥτις ὑπῆρχεν εἰς αὐτόν, μ' ὅλας τὰς ἀπειλάς.

Ὁ ἱππότης ἐξηκολούθησε·

— Ποτὲ ὁ ἱππότης τοῦ Κρουστιλλάκ δὲν ἐγνώρισεν τὸν φόβον, ἐνόσφ' εἶχε τὴν ἀδελφὴν του πλησίον του.

— Ποίαν ἀδελφὴν του ;

— Αὐτὴν ἐδῶ, φίλε μου, ἣ ὁποία δὲν εἶνε

παρθένος, ἀνέκραξεν ὁ Γασκόνος, σπῶν τὴν σπάθην του καὶ πάλλων αὐτήν. Τὰ φιλήματα τὰ ὁποῖα δίδει εἶναι ὅχι τόσο εὐχάριστα, καὶ πολὺ μετενόησαν ὅσοι τὴν ἐγνώρισαν, ὅσονδήποτε τοῖς μνηροὶ καὶ ἂν ἦσαν.

— Μιάου ! . . . μιάου ! ἔκαμεν ὁ ὑπνρέτης ὅστις ἤκουε τὴν ὁμιλίαν ταύτην.

Ἡ κραυγὴ αὕτη ἔκαμε τὸν Γασκόνον νὰ φοβηθῇ, διότι τῷ ἀνέμνησε τὰ κατορθώματά του τῆς νυκτός.

Ἡρυνθίρσεν ἐξ ὁρῆς καὶ προὐχώρησε πρὸς τὸν ὑπνρέτην μὲ τὴν σπάθην ὑψηλὰ διὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ μὲ τὸ πλάγιον τῆς κοπίδος· ἀλλ' ὁ Πέτρος ἠγέρθη ἀμέσως καὶ ἀπεμακρύνθη, ἐνῶ ὁ κυνηγὸς ἐγέλα σαρδόνιον.

Ἡ ἱλαρότης αὕτη ἀπῆλπισεν τὸν ἱππότην, ὅστις εἶπε πρὸς τὸν Ψυχασπάχτην.

— Ἄν τολμάτε νὰ προσβάλῃτε ἓνα ἄνθρωπον, καθὼς ἓνα ταῦρον, φυλαχθῆτε !

— Κύτταξε τὴν σπάθην σου, ἣ κοπὴς εἶναι βαμμένη μὲ αἷμα, καὶ γεμάτη ἀπὸ μαλλίτια ἀγριογάτου, δι' αὐτὸ ὁ Πέτρος ἐφώναξε : Νιάου.

— Φυλαχθῆτε, σὰς λέγω ! ἐπανέλαβεν ὁ ἱππότης μανιώδης.

— Ἄν εἶχ' τέσσαρας πόδας, ὄνυχας καὶ οὐράν, θὰ ἐπολέμουν μαζὴ σου, εἶπεν ὁ κυνηγὸς ἐγειρόμενος βραδέως.

— Τότε θὰ σὲ σημαδεύσω εἰς τὸ πρόσωπον, ἀνέκραξεν ὁ ἱππότης βαδίζων πρὸς αὐτόν.

— Μὴ φωνάζῃς διὰ τόσον, κύρ ἱππότη μου, εἶπεν ὁ κυνηγὸς γελῶν καὶ διὰ τοῦ πυροβόλου του ἀποφεύγων μανιώδεις κτύπημα, τὸ ὁποῖον τοῦ ἰστοίμαζεν ὁ ἀπληλπισμένος ἱππότης.

Ὁ ὑπνρέτης ἔμελλε νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειαν τοῦ κυρίου του, ἀλλ' ἐκεῖνος τὸν ἡμύησε λέγων·

— Μὴ κινῆσαι, καὶ τὰ κάμνω ἐγὼ καλὰ μὲ τὴν γενναιότητά του· ἡ γὰρ φοβεῖται τὸ κρῖον νερόν, καθὼς λέγουν. Ἐγὼ θὰ τοῦ δώσω ἓν μάθημα.

Οἱ σκοτασμοὶ οὗτοι ἐδιπλασίασαν τὴν λύσσαν τοῦ ἱππότου· ὥστε λησμονήσας οὗτος ὅτι ὁ ἀντίπαλός του ὑπερησπίζετο μὲ τὸ πυροβόλον του, τῷ κατέφερε δυνατός τινὰς σπαθίας, τὰς ὁποίας ὁ κυνηγὸς ἀπέφυγεν ἐπιδεικνύων θαυμασίαν ἐπιδεξιότητα καὶ σπανίαν δύναμιν, μεταχειριζόμενος τὸ βαρὺ πυροβόλον του ὡς ράβδον.

Κατὰ τὸν ἄνισον ταῦτον ἀγῶνα, ὁ κυνηγὸς ἐμπαίζων τὸν ἱππότην, ἐξέπεμπε κραυγὰς ὁμοίας πρὸς τὰς τῶν πικρωγισμένων γαλῶν ὁ τελευ-

ταίος οὗτος, τοιοῦτοτρόπως ὑβρίζοντες ἐγένετο ἔμμανες, ἀλλὰ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν του εὔρε τὸν κυνηγὸν ἀνταγωνιστὴν πρώτης τάξεως, ὥστε μετ' οὗ πολὺ εὔρεθη ἀφωπλισμένος καὶ τὸ ξιφός του ἔκειτο δέκα βήμα-α μακρὰν αὐτοῦ.

— Ὁ κυνηγὸς ὤρμησε τότε πρὸς τὸν Γασκό-
νον, κρατῶν τὸ πυροβόλον του ὑψηλὰ ὡς ῥόπα-
λον, καὶ λαθὼν τὸν ἱππότην ἀπὸ τὸ περιλαίμειον,
ἀνέκραξεν.

— Ἡ ζωὴ σου εἶνε ἰδική μου· θέλεις νὰ σοῦ
σπάσω τὸ κεφάλι ὡς ἀν' αὐτό;

Ὁ Κρουστιλλάκ τὸν παρετήρησεν ἀσκαρδαμυ-
κτεὶ καὶ εἶπε ψυχρῶς,

— Καὶ ἔχεις τρεῖς φορὰς δίκαιον, διότι εἰμαι
τρεῖς φορὰς προδότης.

Ὁ κυνηγὸς ὠπισθοχώρησε κατὰ ἓν βήμα.

— Ἐπείνων καὶ μοι ἔδωκες νὰ φάγω, ἐδίψων
καὶ μοι ἔδωκες νὰ πῖω, ἦσο ἄσπλος καὶ σὲ ἐπρόσ-
βαλα. Σπάσε μου λοιπὸν τὴν κεφαλὴν. Ναί, νὰ
μου τὴν σπάσης, ἔχεις δίκαιον!.. Ὁ Κρουστιλλάκ
ἠτιμώσθη.

— Αὐτὴ δὲν εἶνε ἡ γλῶσσα ἐνὸς δολοφόνου,
μήτε ἐνὸς κατασκόπου· εἶπεν ὁ κυνηγὸς, ἔπειτα
τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ἱππότην, προσέθηκε μὲ
φωνὴν τραχεῖαν.

— Ἐμπρὸς, δόσε μου τὸ χέρι σου! ἐκαθήσα-
μεν εἰς τὴν αὐτὴν ἀζούπαν, ἐκτυπήθημεν μαζί,
εἴμεθα λοιπὸν ἀδελφοί.

Ὁ ἱππότης ἔμελλε νὰ δώσῃ τὴν χεῖρά του εἰς
τὸν κυνηγόν, ἀλλ' ἀνστάλη λέγων μετὰ σοβα-
ρότητος.

— Ἐπειδὴ εἶσαι εἰλικρινὴς θὰ ἦμαι καὶ ἐγώ.
Πρὶν σοῦ δώσω τὸ χέρι μου, πρέπει νὰ σοῦ μάθω
ἓν πράγμα.

— Τί;

— Εἶμαι ἀντίζηλός σου.

— Ἀντίζηλος; καὶ εἰς τί;

— Ἀγαπῶ τὴν Λάμιαν, καὶ ἀπεφάσισα τὰ
πάντα νὰ κινδυνεύσω διὰ νὰ φθάσω μέχρις αὐτῆς·
διὰ νὰ τῆς ἀρέσω.

— Δόσε μου τὸ χέρι σου, ἀδελφέ.

— Μίαν στιγμὴν. Πρέπει νὰ σοῦ εἰπῶ ἀκόμη
ὅτι ὅταν ὁ πολὺφημος Κρουστιλλάκ θέλει νὰ ἀ-
ρέσῃ, ἀρέσκει· ὅταν ἀρέσκη, ἀγαπᾷ, καὶ ὅταν
ἀγαπᾷ, τὸν ἀγαποῦν μέχρις ἁνίας, μέχρι θανά-
του.

— Δόσε μου τὸ χέρι σου, ἀδελφέ.

— Δὲν τὸ δίδω πρὶν μοῦ εἰπῇς ὅτι μὲ δέχεται
νομίμως ὡς ἀντίζηλον.

— Ἄλλως;

— Ἄλλως, σπάσε μου τὸ κεφάλι, ἔχεις τὸ δι-
καίωμα. Εἴμεθα μόνοι, ὁ ὑπρέτης σου δὲν θὰ σὲ
προδώσῃ· ἀλλὰ δὲν ἀφίνω τὴν ἐλπίδα, τὴν βε-
βαιότητα τοῦ νὰ ἀρέσω εἰς τὴν Λάμιαν.

— Αὐτὸ εἶνε διαφορετικόν.

— Ἐνὰ τελευταῖον ἐρώτημα, εἶπεν ὁ ἱππότης,
θὰ σοῦ κάμω. Πηγαίνεις συχνὰ εἰς τῆς Λά-
μιας;

— Πηγαίνω συχνά.

— Καὶ βλέπεις ἐκεῖ τὴν Λάμιαν;

— Βλέπω ἐκεῖ τὴν Λάμιαν.

— Τὴν ἀγαπᾷ;

— Τὴν ἀγαπῶ.

— Σὲ ἀγαπᾷ καὶ ἐκείνη;

— Μὲ ἀγαπᾷ καὶ ἐκείνη.

— Ἐσέ;

— Ἐμέ.

— Αὐτὴ σὲ ἀγαπᾷ;

— Μετὰ μανίας.

— Ἡ ἰδίᾳ σου τὸ εἶπε;

— Καὶ μοῦ τὸ ἀπέδειξε.

— Τέλος ἡ Λάμια;

— Εἶνε ἐρωμένη μου.

— Ὡς τίμιος κυνηγὸς τὸ λέγεις;

— Ὡς τίμιος κυνηγός.

— Εἰς αὐτοὺς τοὺς βαρβάρους δὲν ὑπάρχει

κάμμία διάκρισις καθὼς εἰς τοὺς πολιτισμένους

ἀνθρώπους, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἱππότης. Νὰ ἀγα-

πήσῃ ἓνα τοιοῦτον;... Περίεργον! Ἐπειτα ὑπέ-

λαυσε μεγαλοφώνως.

— Λοιπὸν τότε σοῦ ἐπαναλαμβάνω, σπάσε

μου τὴν κεφαλὴν, διότι ἂν μὲ ἀφήσῃς ζωντανόν,

θὰ κάμω τὸ πᾶν ἄνω κάτω διὰ νὰ φθάσω εἰς

τὴν Λάμιαν, καὶ θὰ φθάσω. Θὰ κάμω τὸ πᾶν διὰ

νὰ τῆς ἀρέσω καὶ θὰ τῆς ἀρέσω, σὲ εἰδοποιῶ.

Λοιπὸν πάλιν σοῦ ἐπαναλαμβάνω, σπάσε μου τὴν

κεφαλὴν, ἢ παραδέξου ὅτι θὰ ἴδῃς ἓνα ἀντίζηλον

μετ' ὀλίγον εὐτυχῇ.

— Σοῦ λέγω, δόσε μου τὸ χέρι σου, ἀδελφέ.

— Πῶς, ἀλλ' αὐτὰ ὅπου σοῦ εἶπον;

— Λέγε ὅ,τι θέλεις.

— Δὲν σὲ ταράττουν;

— Ὅχι.

— Σοῦ εἶνε ἀδιάφορον ἂν ὑπάγω εἰς τὸ Δι-
α-βολουχώριον;

— Ἄν ἀγαπᾷς σὲ ὁδηγῶ ἐκεῖ ἐγώ.

— Σὺ;

— Καὶ σήμερον.

— Καὶ νὰ ἰδῶ τὴν Λάμιαν ;

— Νὰ τὴν ἰδῇς ὅσον θέλεις.

Ὁ ἱππότης συγκινηθεὶς ἐκ τῆς ἐμπιστοσύνης, ἣν τῷ ἐδείκνυνεν ὁ κυνηγός, δὲν ᾔθελεσε νὰ καταχρασθῇ αὐτήν· τῷ εἶπε λοιπὸν μὲ ὕψος ἐπίσημον.

— Ἄκουσε, κυνηγέ, εἶσαι γενναῖος· καθὼς εἰς ἄγριος· αὐτὸ λέγω χωρὶς νὰ σὲ προσβάλω· ἀλλ' ἀγαπητέ μου φίλε, εἶσαι καὶ ἀμαθής· καθὼς εἰς ἄγριος. Ἀντραφεὶς ἐν τῷ μέσῳ τῶν δασῶν δὲν ἔχεις ἰδεῖν τί εἶνε εἰς ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος διήλθε τὸν βίον τοῦ ἀρέσκων καὶ θέλων. Δὲν γνωρίζεις τοὺς θυμακίους πόρους, τοὺς ὁποίους ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εὐρίσκει εἰς τὰ φυσικὰ τοῦ θελητήρα. Δὲν ἠξεύρεις τὴν ἀκαταμάχητον ἐπιρροὴν μιᾶς λέξεως, μιᾶς χειρονομίας, ἐνδὸς μειδιάματος, ἐνδὸς βλέμματος. Καὶ αὐτὴ ἡ δυστυχὴς Λάμια, ἐξ ὅσων λέγουσι περὶ τῶν τριῶν συζύγων της, φαίνεται ὅτι εἶνε ἐπίσης ἀμαθής.

Ἐκεῖνοί ἦσαν τρία ζῶα, τρία βωδάκια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀπηλλάχθη δικαίως. Διὰ τὴν ἀπηλλάχθη ἀπ' αὐτούς ; διότι ἐζητεῖ ἐν ὧν ἰδανικόν, ἐν ὧν ἄγνωστον, τὸ ὄνειρον τῶν ὄντων της. . . Καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ, φίλε μου, καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμόν σου, δὲν εἶσαι σὺ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ πραγματοποιήσῃς τὸ ὄνειρον τῆς Λάμιας, οὔτε εἰμπαρεῖς νὰ ἀπεράσῃς ὡς εἰς Ἄδωνις. . . ὡς εἰς Κελάδων. . .

Ὁ κυνηγὸς παρατήρει τὸν Κρουστιλλάκ μὲ ἥθος ἐκτεπληγμένον καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν καταλάβῃ· τῷ εἶπε λοιπὸν δεικνύων πρὸς αὐτὸν τὸν ἥλιον.

— Ὁ ἥλιος χαμηλώνει καὶ ἔχομεν τέσσαρας λεύγας ἔως νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ Διαβολοχώριον, Ἐμπρὸς λοιπὸν.

— Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς δὲν ἔχει τὴν ἐλαχίστην συναίσθησιν τοῦ κινδύνου, ὅστις τὸν ἐπαπειλεῖ, εἶνε κρῖμα νὰ καταχρασθῇ κἀνεὶς τὴν ἐμπιστοσύνην του. Ὡς νὰ κτυπᾷ τις ἐν πικρίδιον ἢ νὰ σποτῶν ἕνα καμῶμενον· μὰ τὴν τιμὴν μου, ἀρχίζει νὰ μοῦ διδῇ ὑπονοίας. Καὶ ὑπέλαβε γεγονυῖα τῇ φωνῇ.

— Δὲν ἐννοεῖς λοιπὸν, γενναῖε φίλε μου, ὅτι ὁ θελητικὸς ἐκεῖνος καὶ ἀπροσμάχητος ἄνθρωπος περὶ τοῦ ὁποίου λαλῶ, εἶμαι ἐγώ ;

— Ἀ! μπᾶ ! εἶνε ἀδύνατον. . .

— Ἡ ἀμφιβολία σου δὲν εἶνε κολακευτική, καλέ μου κυνηγέ, ἀλλ' ἂν τοῦ ὁμιλῶ τοιοῦτοτρόπως περὶ τοῦ ἐχυτοῦ μου, εἶνε διότι ἡ τιμὴ μὲ διατάττει νὰ σὲ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ὅλην τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν. Δὲν ἐννοεῖς ὅτι ἅμα

μὲ ἰδῇ ἅπαξ ἡ Λάμια θὰ μὲ ἀγαπήσῃ, καὶ ὅτι δὲν θ' ἀγαπᾷ πλέον ἐσὲ, πτωχέ μου Ψυχροπάχτη ; Ἐννοεῖς λοιπὸν ὅτι ἐκ μέρους μου εἶνε προδοσία, εἶνε χανόντης νὰ μὴ σὲ προειδοποιήσω εἰς ποῖαν θέσιν θὰ εὐρεθῇ ἀπέναντι τῆς Λάμιας. . . Σοὺ ἐπαναλαμβάνω, ἅμα πατήσω τὸν πόδα μου εἰς τὸ Διαβολοχώριον, ἅμα μὲ ἰδῇ, ἅμα μὲ ἀκούσῃ, ὁ ἔρως σου ἐτελείωσεν. . . Τώρα ἀφοῦ σὲ προειδοποίησα ὅτι συμβῇ εἶνε νόμιμον καὶ πάσχῃς, ἂν εἰμπαρῇς, νὰ τὸ ἐμποδίσῃς.

— Δός μου τὸ χέρι σου ἀδελφέ, εἶπεν ὁ κυνηγὸς ὀλοσχερῶς ἀνίσθητός πρὸς τὰς ἀπειλὰς, τὰς ὁποίας τοῦ ἔκαμνεν ὁ ἱππότης. . . Ἄς φύγωμεν, διὰ νὰ φθάσωμεν ἐγκαίρως εἰς τὸ Διαβολοχώριον, διότι οἱ δρόμοι αὐτοὶ δὲν εἶνε καλοὶ τὴν νύκτα.

— Βλέπω ὅτι δὲν σκέπτεσαι καλὰ. . . ὅπως δῆποτε ὅμως ἐγὼ σὲ εἰδοποίησα, καὶ ὁ πόλεμός μας εἶνε νόμιμος, εἶπεν ὁ ἱππότης.

Ὁ κυνηγὸς χωρὶς ν' ἀποκριθῇ εἰς τὸν ἱππότην, εἶπεν εἰς τὸν ὑπηρέτην του.

— Φέρε τοὺς σκύλους, εἰς τὸ σπῆτι καὶ ἔχε ἐτοιμούς τὰς δύο δωδεκάδας τῶν δερμάτων τῶν ταύρων, τὰ ὁποῖα θὰ ἔλθουν αὔριον νὰ ζητήσουν. Ἐγὼ ἀπόψε δὲν θὰ ἔλθω.

— Σωστὸς λογαριασμός, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ ὑπηρέτης, μίαν φορὰν εἰς τὰς τρεῖς νύκτας κοιμάται ἄλλου.

— Ἐνῷ ὁ κυνηγὸς περιεβάλλετο τὴν ζώνην του, ὁ ἱππότης ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν παρατηρῶν ἐκεῖνον μὲ αἰσθημα οἴκτου.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, τὸν λυποῦμαι αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον νὰ μὴν ἀκούῃ τὰς προειδοποιήσεις μου ! . . . Φαίνεται ὅτι οἱ ἐρασταὶ ἔχουσιν εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο τὴν αὐτὴν φρονημᾶδα ὅσην καὶ οἱ σύζυγοι. Ἀλλὰ πῶς ἡ Λάμια, ἂν ᾖ ὡραία, καὶ θὰ ᾖνε βεβαίως ὡραία, ἀνέχεται τοιοῦτους ἀνοήτους ; . . . Δυστυχὴς μικρά ! εἶνε ἀπλούστατον. . . δὲν γνωρίζει τὴν εὐτυχίαν τὴν ὁποίαν ἡ τύχη τῇ προετοιμάζει.

— Ζήτω ὁ θεός ! Κρουστιλλάκ, ὁ ἀστήρ σου ἀκτινοβολεῖ, προσέθηκεν ὁ ἱππότης μετὰ τινων στιγμῶν σκέψιν.

— Ἐμπρὸς, ἀδελφέ, εἰς τὸν δρόμον. . . εἶπεν ὁ κυνηγός· ἀλλὰ πρῶτον, ὁ Πέτρος νὰ μᾶς καλύψῃ τοὺς πόδας μὲ ἐν τεμάχιον δέρματος, τὸ ὁποῖον ἔχει πᾶς τις, διότι ἐδῶ ὑπάρχουσι τάγματα ὄφρων.

Ὁ ἱππότης νῆχαιρστος τὸν κυνηγὸν ὑψῶν τοὺς ὤμους μετὰ συμπαθείας καὶ λέγων.

— Ὁ δυστυχὴς μὲ ὑποβύει, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ θὰ τὸν σκουφώσω! —

— Ὁ ἀνότης αὐτὸς ἀστεισμός· ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῇ πολὺ πικρῶς. Ἐν τούτοις ὁ Κρουστιλλὰκ ἠκολούθησε μετὰ σπουδῆς τὸν ὁδηγὸν τοῦ, διότι ἔμελλε νὰ ἴδῃ τὴν Λάμιαν.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΙΒ.

Ὁ γάμος.

Μετὰ τεσσάρων ὥρων πορείαν, ὁ ἱππότης καὶ ὁ κυνηγὸς ἐφθασαν ἀρκετὰ πλησίον τοῦ Διαβολοχωρίου· ἡ ὁδὸς ἦτο τόσον δύσβατος, ὥστε οἱ δύο σύντροφοι μόλις ἐδύναντο νὰ ἀνταλλάξωσι λέξεις τινάς.

Ὁ Κρουστιλλὰκ ὥσῃ ἐπλησίαζε πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς Λάμιαι, τόσῳ σκεπτικώτερος καθίστατο. Καίτοι καλὴν δι' ἐκυτὸν ἔχων γνώμην, καίτοι τρέφων λίαν παρηγόρους ἰδέας περὶ τῆς γυμνώσεως τῆς Ἀφροδίτης καὶ τῆς Ἀληθείας, ἐτήκετο ἐντοῦ τοις διότι ὁ ἱματισμός του δὲν ἀνταπεκρίνετο πρὸς τὴν φυσικὴν αὐτοῦ καλλονήν· ἐτόλμησε λοιπὸν μετὰ πολλοὺς δισταγμούς, νὰ εἴπῃ τὸ ἐξῆς ψεύδος πρὸς τὸν κυνηγόν.

— Θὰ σοῦ ὁμολογήσω, ἀξιότιμέ μου ἀντίζηλε, ὅτι οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ πράγματά μου ἔμειναν εἰς Σαινπιέρην, καὶ διὰ τοῦτο εὐρίσκομαι τόσον κακῶς ἐνδυμένος, ἐνῷ πρόκειται νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιον τῆς βασιλίσσης τῶν διαλογισμῶν μας.

— Τί σημαίνει αὐτό; εἶπεν ὁ κυνηγός.

— Σημαίνει, γενναῖε Νεμρώδ', ὅτι ἔχω ἦθος ἐπ' αὐτοῦ ὅτι τὸ ἱμάτιόν μου καὶ αἱ κνημίδες μου, αἵτινες ἦσαν χθὲς σχεδὸν καινούργει, τώρα εἶνε ἐλεειναί, ὡς νὰ ἦσαν ἐξ μνηῶν.

— Ἐξ μνηῶν... Ὅχ! ὅχ! φαίνονται διαβολικῶς πλέον ἡλικιωμένοι ἀπὸ ἐξ μνηας, ἀδελφέ.

— Αὐτὸ ἀποδεικνύει πόσον αὐτὸς ὁ διαβολὴλὸς ἰσχύς εἶνε καυστικός. Εἰς μίαν ἡμέραν κατεβρόχθισε τὸ χρῶμα τῶν ἐνδυμάτων τούτων, τὰ ὅποια χθὲς εἶχον τὸ γλυκύτερον, θελκτικώτερον καὶ προσφατώτερον πράσινον χρῶμα, ἐνῷ τώρα εἶνε...

— Εἶνε σχεδὸν ὡσὰν ψόφιοι βάτραχοι, εἶπεν ὁ κυνηγός, καθὼς καὶ τὸ λωρὶ τοῦ σπαθίου σου· ὁ ἥλιός μας κατεβρόχθισε τὸ χρυσάφι του καὶ δὲν ἄφησε παρὰ τὸ κόκκινον νῆμα.

— Τί κυττάξεις τὸ λωρὶ, ἅμα τὸ σπαθὶ ἐξέρ-

χεται εὐκολα καὶ ἀνδρείως ἀπὸ τὴν θήκην, εἶπεν ὑπερφάνως ὁ Κρουστιλλὰκ· καὶ μετ' ὀλίγον προσέθηκεν.

— Ἰσα ἰσα ἐπειδὴ ἡ ἐνδυμασία μου εἶνε ἀνάξια τοῦ ὑποκειμένου μου, ἤθελα νὰ μάθω, ἂν εὐρισκαν νὰ ἐνδυθῶ ἀρμοδίως εἰς τὸ Διαβολοχωρίον.

— Μή γὰρ νομίζης ὅτι ἡ Λάμια πωλεῖ ἐνδύματα; εἶπεν ὁ κυνηγός.

— Ὁ θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ νὰ τὴν κατηγορήσω τοιουτοτρόπως· ἀλλὰ πιθανόν, ἐκ τύχης δηλαδὴ, νὰ ἐλησμονήσεν εἰς κάμριαν γωνίαν τίποτε ἐνδύματα τῶν ἀποθανόντων συζύγων τῆς...

— Καὶ ἔπειτα; εἶπεν ὁ κυνηγός.

— Ἐπειτα, εἶπε προπετῶς ὁ ἱππότης, μ' ὅλον ὅτι μὲ λυπεῖ πολὺ νὰ κοσμηθῶ μὲ ὅ,τι δὲν μοὶ ἀνήκει, καὶ μάλιστα δὲν θὰ μοῦ πιάνη καὶ καλὰ, ἐν ἐλλείψει ὅμως τῶν μεγαλοπρεπῶν ἐνδυμάτων μου τὰ ὅποια ἄφησα εἰς Σαινπιέρην... ἐσυγκάτενευα... ἂν καὶ θὰ ἡλαττοῦτο τὸ κάλλος μου ἀπὸ τὰ τυχαῖα ἐκείνα φορέματα, νὰ τὰ ἐνδυθῶ...

Ὁ κυνηγὸς ἐκάγχασε σαρδονίως, διὰ τὴν παράδοξον ἰδέαν τοῦ συντρόφου του.

Ὁ Κρουστιλλὰκ ἠρυθρίασεν ἐξ ὀργῆς καὶ εἶπε.

— Διάβολε! πολὺ φαίδρος εἶσαι κύρ σύντροφε.

— Γελῶ, διότι βλέπω ὅτι δὲν εἶμαι μόνος ὅπου πωλῶ δέρματα, ἀπεκρίθη ὁ Ψυχαρπάχτης. Εἴμεθα βλέπω γνήσιοι ἀδελφοί· καὶ ἂν ἐγὼ ἐκδέρω δέρματα ταύρων, σὺ θέλεις νὰ ἐκδάρης τὸ δέσμα ἐνός τῶν ἀπαθηνόντων συζύγων τῆς χήρας. Ἀλλ' ἰδοὺ ἐφθάσαμεν πλησίον τοῦ Διαβολοχωρίου· προσοχὴ, ἀδελφέ, πρέπει ἐδῶ νὰ παύῃς καλὰ καὶ νὰ βλέπῃς ἀκόμη καλλίτερα διὰ νὰ διέλθῃς αὐτὸν τὸν δρόμον. Ἄν τὸν εὕρισκῃς ὅμως πολὺ τραχὺν, δύνασαι νὰ σταθῇς ἐδῶ, καὶ ἐγὼ σοῦ στέλλω ἕνα ὁδηγὸν διὰ νὰ σ' ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν Μακούθαν.

— Νὰ σταθῶ ἐδῶ; εἰς τὸ τέλος τοῦ ταξειδίου; ἔπειτα ἀπὸ χίλια βάσανα; καὶ ἐνῷ πρόκειται νὰ ἴδω καὶ νὰ ἀπολαύσω αὐτὴν τὴν γόησσαν Λάμιαν; ἀνέκραξεν ὁ ἱππότης... Μὴν ἔχασες τὸ μυαλό σου... Ἐμπρός, ἐμπρός, φίλε μου, ὅ,τι θὰ κάμῃς, θὰ κάμω.

Τῷ ὄντι, χάρις ἰς τὰς μακρὰς κνήμας του, εἰς τὴν φυσικὴν εὐκίνησίαν του καὶ εἰς τὴν ἀταραξίαν του, ὁ Κρουστιλλὰκ ἠκολούθησε τὸν κυνηγὸν εἰς τὴν κινδυνώδη ὁδόν, ἥτις ἦγε πρὸς τὴν κατοικίαν διὰ μέσου τῶν χαινόντων βαράθρων τοῦ Διαβολοχωρίου.

Τοῦ κυνηγοῦ ἐκπέμφαντος κραυγὴν συνθημα-
τικὴν, πάραυτα κλίμαξ τις κατεβιβάσθη ἀπὸ τὸ
ὄροπέδιον διὰ τῆς ὁποίας ἀνῆλθε μετὰ τοῦ συν-
τρόφου του, καὶ ἀμφότεροι εἰσῆλθον εἰς τὴν ἐσω-
τερικὴν οἰκοδομήν.

Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν θολωτὴν πάροδον, ἦτις
ἔφερε πρὸς τὰ ἰδιαιτέρα δώματα τῆς χήρας, ὁ κυ-
νηγὸς εἶπε λόγους τινὰς εἰς τὸ οὖς γραίας τινος μου-
λατρέσης· αὕτη δ' ἔλαβε τὸν ἱππότην ἐκ τῆς χει-
ρὸς καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς κλίμακα κατεσκευασμέ-
νην ἐν τῷ θόλῳ.

Ὁ Κρουστιλλάκ ἐδίσταζε νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν
δούλην, ἀλλ' ὁ κυνηγὸς τῷ εἶπε.

— Πήγαινε, πήγαινε, δὲν εἰμφορεῖς νὰ παρου-
σιασθῇς τοιοῦτοτρόπως ἐμπροσθεν τῆς χήρας· εἴ-
πον εἰς τὴν γοῇ Ζαννέταν νὰ σοῦ δώσῃ τὰ μέσα
νὰ φανῇ· λαμπρότερος τοῦ ἡλίου. Ἐγὼ ὑπάγω νὰ
ἀναγγείλω τὴν ἀφίξίν σου εἰς τὴν Λάμιαν.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ κυνηγὸς ἔγεινεν ἄφαντος ὑπὸ
τὸν θόλον.

Ὁ Κρουστιλλάκ ὀδηγούμενος ἀπὸ τὴν μουλα-
τρέσαν ἔφθασεν εἰς ἕν δωματίον, κομψῶς καὶ λαμ-
πρῶς ηὔτρεπισμένον.

— Αὐτὸ, ἀνέκραξεν ὁ τυχοδιώκτης τρίβων τὰς
χειρας καὶ βαδίζων μὲ μεγάλα βήματα, δεικνύει
καλὸν σημεῖον· θὰ παρουσιασθῶ μὲ ὅλην τὴν ἐ-
πιστημότητα, ἀρκεῖ μόνον αὐτοὶ οἱ ἀποθανόντες
σύζυγοι νὰ εἶχαν ἀνάστημα καὶ μορφὴν ἀνθρωπί-
νην, ὥστε καὶ τὰ ἐνδύματα αὐτῶν νὰ μὴ μὲ ἀσχη-
μίζουν ὅλως διόλου... Ὡ θὰ στολισθῶ, καὶ θὰ ἀ-
ρέσω... θὰ θέλω τὴν χήραν... καὶ αὐτὸς ὁ
χονδροειδὴς θὰ λάβῃ τὰ παπούτζια ἀπὸ τὴν Λά-
μιαν, καὶ αὐρίον... ἴσω· καὶ ἀπόψε... θὰ ἐ-
πιστρέψῃ κατησχημένος εἰς τὰ δάση του.

Ὁ Κρουστιλλάκ εἶδε μετ' οὐ πολὺ εἰσερχομέ-
νους εἰς τὸ δωματίον πολλοὺς αἰθίοπας.

Ὁ εἰς ἐκυρτοῦτο ὑπὸ τὸ βᾶρος ὑπερμεγέθους
δέματος.

Ὁ ἕτερος ἔφερεν ἐντὸς ἀργυροῦ πλουσίως ἐ-
ξειργασμένου δίσκου τρυβλίον μέγα, ἐν τῷ ὁποίῳ
ἤχυνε κεκαρυκευμένοι, ζωμὸς, δύο δὲ κρουστά-
λινοι φιάλαι, ἡ μὲν πλήρης ἀρχαίου οἴνου τῶν
Βορδιγάλων χρώματος βουβινίου, ἡ δὲ πλήρης
οἴνου τῆς Μαδέρας, χρώματος τοπαζίου, συνεπλή-
ρουν τὸ ἐλαφρὸν τοῦτο δῶρον, προσφερόμεναι ἐκ
μέρους τῆς κυρίας.

Ἐνῶ εἰς τῶν δούλων παρέθετε πρὸ τοῦ ἱππότου
μικρὰν τράπεζαν ἐκ ξύλου πολυτίμου ἔχαντος ἐν

τῷ μεταξὺ γλυφᾶς, ἐξ ἐλεφαντίνου, ὁ πὸ δέμα
φέρων ὑπηρέτης ἐξέτεινεν ἐπὶ τῆς κλίνης ἱμα-
τισμὸν πλήρη ἐκ μαύρου ἐπικρόκου, κεκοσμημένον
μὲ πλουσίας κομβιοδόχας, χρυσεῖα ὑπερβαρμένας
τοῦ δὲ ἱματίου ἡ ἀριστερὰ χειρὶς ἦτο ἐξηφασμένη
ἐξ ὑφάσματος κερασσοχρόου.

Ἐνῶ ὁ ἱππότης προσεπάθει νὰ μαντεύσῃ διὰ τῆς
ἡ ἀριστερὰ χειρὶς τοῦ ἐξ ἐπικρόκου ἱματίου ἦτο
ἐκ κερασσοχρόου ὑφάσματος, δύο μαῦροι προη-
τοιμαζόν ἐν λουτρὸν εἰς τὸ καλλωπιστήριον τὸ
παρκαείμενον τοῦ δωματίου, ἕτερος δέ τις ἐλθὼν
τὸν ἠρώτησεν εἰς ἀρκούντως καθαρὰν Γαλλικὴν
γλῶσσαν, ἂν θέλῃ νὰ ξυρισθῇ καὶ νὰ κτενισθῇ, εἰς
ὅπερ ἐκεῖνος συγκατένευσεν.

Ἀναλαβὼν ἐκ τῆς κοπώσεως, καὶ καθιερθεὶς
δι' ἐνὸς ἀρωματικοῦ λουτροῦ, περιεκαλύφθη ὑπὸ
τῶν ὑπηρετῶν του εἰς λεπτὴν ὀθόνην ἐξ ὑφάσμα-
τος τῆς Ὀλλανδίας, ἦτις ἀπέπνεε τὴν γλυκυτέ-
ραν ὁσμὴν, καὶ εἶτα ἐξηπλώθη μαλακῶς ἐπὶ
μαλακοῦ ἀνακλίντρου, ἐνῶ οἱ μαῦροι θαλαμηπό-
λοι τοῦ τὸν ἡέριζον διὰ μεγάλων πτερῶν.

Ὁ ἱππότης, ἐναντίον τῆς τυφλῆς ἀφοσιώσεώς
του εἰς τὸ πεπρωμένον του, ὅπερ ἔπρεπε κατ'
αὐτὸν, νὰ ἦτο τόσον ὠραιότερον ὅσον μέχοι τοῦ-
δε ὑπῆρξε δυστυχὲς, ἐνόμιζεν ὅτι ὄνειρεύεται,
διότι καὶ αἱ παρκαλογώτραι ἐλπίδες του εἶχον ἤδη
ὑπερπραγματοποιηθῇ. Ῥίπτων βλέμμα εὐαρε-
σκείας πρὸς τὰ πλούσια ἐνδύματα τὰ ὁποῖα ἐ-
μελλε νὰ ἐνδυθῇ, καὶ τὰ ὁποῖα ἐμελλον νὰ τὸν
καταστήσωσιν ἐλεθρίως ἀπροσμάχητον, ἠσθάνθη
σχεδὸν τύψιν συνειδότος ἐνθυμηθεὶς τὸν κυνηγὸν,
ὅστις ἔσπευσε τοσοῦτον ἀφρόνως νὰ βάλῃ τὸν
Λέκον εἰς τὴν ποίμνην τοῦ ἔρωτός του.

Αἶφνης τρομερὰ ἰδέα ἐλθοῦσα ἐπεσκίασε τὰς
μειδιώσας ἐλπίδας τοῦ Γασκόνου. Κατὰ πρῶτον
ἦδη ἐφοβήθη μὴ ἡ Λάμια ἦνε τερατωδῶς ἄσχη-
μος· ἀλλ' ἐν τῇ μετριοφροσύνῃ του ἐπαρηγορήθη
καὶ πάλιν σκεπτόμενος ὅτι πολὺ ἀπαιτητικὸς θὰ
ἐφαίνετο ἂν εἴχτει ἀπὸ τὴν τύχην ὑπὲρ τῆς Λά-
μιας καλλονὴν ἰδανικὴν.

Ὁ Κρουστιλλάκ ἐφάνη λοιπὸν πολὺ συγκατα-
βατικὸς καὶ μὲ τὴν παποῖθησιν ἀνθρώπου ὅστις
γνωρίζει νὰ μετριάξῃ καὶ περιορίξῃ τὰς ἀπαιτή-
σεις του εἰπὼν.

— Ἀρκεῖ ἡ χήρα νὰ μὴν υπερβαίνῃ τὰ τεσσα-
ράκοντα ἢ πεντήκοντα ἔτη, ἀρκεῖ νὰ μὴν ἦνε χω-
λὴ ἢ ὀδὴ, ἀρκεῖ νὰ τῆς ἐμείνεν κἀνὲν ὀδόντιον
καὶ ἀρκεῖ τὰ μαλλία, καὶ, μὰ τὴν πίστιν μου, τὸ

χρᾶσί της εἶνε τόσον καλὸν, τὰ φαγητά της τόσον ὥραϊα, οἱ ὑπηρέται της τόσον ὑποχρεωτικοί, ὥστε... ἂν ἔχῃ μάλιστα καὶ τὰ τρία ἢ τέσσαρα ἑκατομμύρια... συγκατανεύω νὰ κινδυνεύω νὰ πάθω, ὅτι οἱ προκατοχοί μου καὶ, ὡς τίμιος Κρουστιλλὰκ νὰ καταστήσω τὴν χήραν εὐτυχῆ. Καλλίτερον νὰ ὑποφέρω ὅλας τὰς συνεπειὰς τοῦ συζυγικοῦ ἐπαγγέλματός μου, παρὰ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Δικόρην καὶ νὰ καταπίνω τὰ ἀναμμένα κηρία διὰ νὰ διασκεδάζω τὸν Κύρ Δανιήλ, τὸ ἀμφίβιον ἐκεῖνο ζῶον... Εἶτε λοιπὸν ἄσχημη εἶνε ἡ Λάμια, εἶτε γρηῃ, φθάνει ὅτι ἔχει ἑκατομμύρια καὶ τοῦτο ἀρκεῖ... θὰ μὲ ἀγαπήτῃ τόσον, θὰ ἦμαι τόσον ἀξιάστος, ὥστε ἀντὶ νὰ μὲ στεῖλῃ νὰ ὑπάγω νὰ εὔρω τοὺς ἄλλους συζύγους της, αὕτη ἐξ ἐναντίας δὲν θὰ ἔχῃ ἄλλην ιδέαν παρὰ νὰ μὲ διατηρῇ πολυτίμως καὶ νὰ στολίσῃ τὴν ζωὴν μου διὰ παντὸς εἶδους φαντασιῶν... Ἐμπρός... ἔμπρός, Κρουστιλλὰκ, ὑπέλαβεν ὁ τυχοδιώκτης μὲ νέαν ἑξαψίν, σοῦ τὸ εἶπα ἐγώ, ὁ ἀστὴρ σου λάμπει τόσον περισσότερον ἀκτινοβόλος, ὅσον μέχρι τοῦδε ἦτο σκοτεινός... Ναί... λάμπει...

Ταῦτα λέγων ὁ ἱππότης, προσεκάλεσεν ἕνα τῶν μαύρων, ὅστις ἐπερίμενε τὰς διαταγὰς του εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, καὶ τῇ συνδρομῇ αὐτοῦ ἐνεδύθη τὸ ἐξ ἐπικρόκου μαύρου ἱμάτιον μὲ τὴν κερασόχρουν χειρίδα.

Ὁ Γασκόνος ἦτο μεγάλου ἀναστήματος, ἀλλ' ὀστεώδης καὶ ἰσχνός, τὰ δὲ ἐνδύματα ἅτινα ἔβαλεν ἦσαν κατεσκευασμένα δι' ἄνθρωπον μεγαλόσωμον μὲν, ἀλλ' ἔχοντα πλατὺ τὸ στήθος καὶ λεπτήν τὴν ὀσφύν, ὥστε τὸ ἱμάτιόν του ἐσχημάτιζε μεγαλοπρεπεῖς τινὰς πτυχὰς περὶ τὸ σῶμα τοῦ Κρουστιλλὰκ, καὶ οἱ γερασόχροοι κνημίδες του ἐπεκάλυψαν οὐχ ἦττον μεγαλοπρεπῶς τὰς μικράς, ξηράς καὶ νευρώδεις κνήμας του.

Ὁ ἱππότης οὐδόλως ἐνέβλεψεν εἰς τὰς μικρὰς ταύτας ἀταλείας τῆς στολῆς του. Ἐρρίψε τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ κατόπτρου τινός Ἐνετικοῦ, ὁπερ τῷ ἐπαρουσίασεν ὁ ὑπηρέτης, ἐκτένισε τὴν μακρὴν καὶ σκληρὰν κόμην του, ἔτριψε τὸν μακρὸν μύστακά του, ἐκρέμασε τὴν σπάθην του ἀπὸ λαμπρὸν ἀορτήρα, ὃν εἶχον τῷ φέρει, καὶ καλύψας τὴν κεφαλὴν μὲ μεγαλοπρεπὲς κάλυμμα κεκοσμημένον διὰ λευκῶν πτερῶν, ἐπερίμενον ἀνυπομόδως

τὴν ὥραν ὅπως παρουσιασθῇ εἰς τὴν χήραν, βαδίζων μεγάλοις θριαμβευτικαῖς βήμασι.

Ἡ πολυπόθητος αὐτῆς στιγμή ἐφθασε τέλος.

Ἡ γραῖα μουλατρεσσα, ἥτις εἶχεν ὑποδεχθῇ τὸν τυχοδιώκτην, ἐλθοῦσα τὸν παρεκάλεσε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ καὶ τὸν εἰσήγαγεν εἰς τὰ πρὸς τὰ ὀπισθεν δώματα, ἅτινα γινωρίζομεν ἥδη.

Ἡ αἵθουσα ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ Κρουστιλλὰκ ὄφειλε νὰ περιμείνῃ ἦτο κεκοσμημένη δι' ἐπίπλων τοσοῦτον πολυτελῶν, ὥστε οὐδεμίαν μέχρι τοῦδε ιδέαν τοιαύτης πολυτελείας εἶχεν ἐκεῖνος. Λαμπροὶ ἀρχαῖοι πίνακες, παλῶντιμα ἐκ πορσελάνης ἀγγεῖα, σκευὴ χρυσᾷ λεπτῶς ἐξεργασμένα ἦσαν οὕτως εἰπεῖν ἐπισεσωρευμένα ἐπὶ τῶν ἐπίπλων, ἅτινα ἦσαν διὰ τε τὴν ὕλην καὶ διὰ τὴν ἐργασίαν μεγίστης ἀξίας, Μία κιθάρα, καὶ εἰς πλαγίαιος λαμπρῶς δι' ἐλεφαντίνου ἐξεργασμένα, προσεῖλκυσαν τὴν προσοχὴν τοῦ Κρουστιλλὰκ, ὅστις ἐχάρη ἰδὼν ὅτι ἡ μέλλουσα σύζυγός του ἦτο καὶ μουσική.

— Διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ ἱππότης... ἡ κυρία τοσοῦτου πλοῦτου δὲν εἰμπορεῖ παρὰ νὰ ᾔνη ὥραϊα ὡς τὴν ἡμέραν... Ὅχι, ὅχι θὰ ἦμαι πολὺ εὐτυχής... μ' ὅλον ὅτι δὰ εἶμαι ἄξιος τοιαύτης εὐτυχίας.

Ἄς κρίνῃ τις περὶ τῆς εκπλήξεως ἡ μᾶλλον εἰπεῖν περὶ τοῦ θαυμασμοῦ τοῦ Γασκόνου ὅταν εἰδὲν εἰσερχομένην τὴν Ἀγγελικὴν.

Ἡ μικρὰ χήρα ἦτο πλήρης νεότητος, χαρίτων, καλλονῆς καὶ στολισμοῦ ἐνδεδυμένη καὶ κτενισμένη κατὰ τὸν συρμόν τοῦ αἵωνος Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ'. ἔφερεν ἐσθῆτα χρώματος κυανοῦ οὐρανίου, ἥς ἡ μακρὰ στήθωσις ἦτο ὑπὸ ἀδαμάντων μαργαριτῶν, καὶ βουιδινίων κεκεντημένη· τὸσον ἡ διάχυσις αὕτη τῶν πολυτίμων λίθων ἦτο μετὰ χάριτος διατεθημένη.

Ὁ Κρουστιλλὰκ, μ' ὅλην τὴν προπέτειαν αὐτοῦ, ὠπισθοδρόμησε κατὰ ἓν βῆμα εἰς τὴν ἐμφανισιν αὐτῆς.

Ἐπὶ ζωῆς του δὲν ἀπῆντησεν γυναῖκα τόσον πολὺ θελκτικὴν καὶ τόσον βασιλικῶς ἐνδεδυμένην· δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ ἐθεώρει τὴν Λάμιαν μὲ ἦθος ἐκπλήξεως.

(Ἐπεται ἡ συνέχεια.)